

Ἐκ τοῦ ρ. βλαστολογῶ.

1) Ἡ ἀποκοπὴ τῶν ἀργῶν καὶ ἀχρήστων βλαστῶν τῆς ἀμπέλου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν σταφυλοφόρων τοιούτων σύνθηθ. *Λόγγισαι τ' ἀμπέλ' ἀπ' τὰ κιντρονβλάσταρα κὶ θέλ' βλαστουλόγημα* Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. βλαστολόγι 1.

2) Βλαστοκόμμα, ὁ ἰδ., Σκόπ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.).

βλαστολόγι τό, Ἡπ. κ.ά. βλαστουλόι Ἡπ. (Κόνιτς.) Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. Στερελλ. (Ἀράχ.) κ.ά. βραστουλόι Ἡπ. (Κόνιτς.) Θράκ. (Σουφλ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. βλαστολογῶ.

1) Βλαστολόγημα 1, ὁ ἰδ., Ἡπ. (Κόνιτς. κ.ά.) Θράκ. (Αἰν. Σουφλ.) Μακεδ. 2) Βλαστοκόμμα, ὁ ἰδ., Στερελλ. (Ἀράχ.)

βλαστολογίδι τό, Χίος — Δλουκοπ. Γεωργ. Ρούμελ. 316 — Λεξ. Βλαστ. 444 Δημητρ. βλαστουλοῖδ' Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. βλαστολογῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1916/7) 168 κέξ. καὶ ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 45 (1933) 359.

Κατὰ πληθ., οἱ ἀποκοπτόμενοι βλαστοὶ τῆς ἀμπέλου πρὸς τόνωσιν αὐτῆς καὶ ἡλίαισιν τῶν σταφυλῶν.

βλαστολόγος ὁ, Λεξ. Περίδ. Ἡπίτ. Πρω. Δημητρ. βλαστουλόους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλαστός καὶ τῆς καταλ. -λόγος.

Ὁ κόπτων τοὺς ἀργούς καὶ περιττοὺς βλαστοὺς τῆς ἀμπέλου, κλαδευτής. Πβ. ἀργολόγος.

βλαστολογῶ σύνθηθ. βλαστουλογῶ βόρ. ἰδιώμ. βλαστολογάω πολλαχ. βλαστολογάου Εὔβ. (Κουρ.) βλαστουλογάου πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. βλαστολοῶ Ἄνδρ. Κύθν. βλαστουλουάου Στερελλ. (Αἰτωλ.) βραστουλογῶ Ἡπ. (Κόνιτς.) βρουστουλογῶ Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ.) βαστογοῦ Τσακων.

Τὸ μεταγν. βλαστολογῶ.

1) Βλαστοκοπῶ, ὁ ἰδ., σύνθηθ. καὶ Τσακων.: Βλαστολογῶ τ' ἀμπέλι σύνθηθ. Βλαστολογῶ τὸ βασιλικὸ Ἡπ. Δὲ βλαστολογεῖονται τὰ δέντρα πρὶν περάσῃ ὁ Μάρτις Λεξ. Δημητρ.

2) Ἐκβάλλω τὰ ἐν τῷ ἀμπελῶνι χόρτα, βοτανίζω Μακεδ. (Σισάν.) 3) Ἀμτβ. ἐκφύω πολλοὺς βλαστοὺς, βλαστάνω ἀφθόνως Ἄνδρ. Πελοπν. (Μάν.): Βλαστολογάει ὁ τόπος ποῦ εἶναι νὰ ἴλεψῃ καὶ νὰ χαίρῃσαι Μάν. Νὰ δόνε δῆς τὴν ἄνοιξι τὸ γῆπο μου πῶς βλαστολογάει, χαρὰ Θεοῦ! αὐτόθ. Συνών. βλαστομανῶ.

βλαστομάνημα τό, Σίφν. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 180 βλαστομάνισμα Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βλαστομανῶ. Ὁ τύπ. βλαστομάνισμα ἐκ τοῦ ἀμαρτ. βλαστομανίζω ἢ κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Ὁργασμὸς πρὸς βλάστησιν.

βλαστομάνι τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλαστός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -μάνι, δι' ἣν πβ. ἀπαλλαγομάνι, γυναικομάνι, κοριτσομάνι, παιδομάνι κττ., ἢ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ ρ. βλαστομανῶ.

Πλησμονὴ βλαστήσεως, ἀφθονος, ὑπερβολικὴ βλάστησις.

βλαστομανῶ Σίφν. — ΑΠροβελ. Ποιήμ. 16 — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. βλαστομανάω Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλαστός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -μανῶ, δι' ἣν πβ. ἀγκουσομανῶ, ἀγριομανῶ, ἀφρο-

μανῶ, θρασομανῶ κττ. καὶ τὰ ἀρχ. ὑλομανῶ, φυλλομανῶ κττ.

Ἐχω ὀργῶσαν βλάστησιν, ἐκφύω ἀφθόνους βλαστοὺς ἔνθ' ἄν.: Βλαστομανάει ὁ κάμπος - ὁ κῆπος - ἡ ρεματιά Λεξ. Δημητρ. || Ποιήμ.

Ἀπὸ τοῦ κήπου μέσα τὴν ἀγκάλῃ
ποῦ ἀπλώνεται, βλαστομανάει, φουντώνει
καὶ τὰ κλαδιά του ὡς ἔς τὴν στέγην ὑψώνει,
ἔνα σπιτάκι ἐξοχικὸ προβάλλει

ΑΠροβελ. ἔνθ' ἄν. Συνών. βλαστολογῶ 3.

βλαστομηλῆς ἡ, ἀμαρτ. βλαστομ'λῆς Στερελλ. (Ναύπακτ. Πλατ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βλαστός καὶ μῆλῆς.

Παιδιά καθ' ἣν ἐκ δύο ὁμάδων ἡ μία ἀποτελεῖ κύκλον, οὗτινος τὸ κέντρον κατέχει ὁ φύλαξ, ὁ ὁποῖος ἐφωδιασμένος μὲ τεμάχιον σχοινίου κτυπᾷ τοὺς ἐπιτιθεμένους τῆς ἐτέρας ὁμάδος, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ καβαλλικεύσουν τοὺς ἀντιπάλους τῶν. Ὅστις κτυπηθῇ ἀπὸ τὸν φύλακα χάνει, τὸ δὲ παιγνίδιον τελειώνει, ὅταν κατορθώσῃ τις τῆς ἐπιτιθεμένης ὁμάδος νὰ καβαλλικεύσῃ τὸν φύλακα καὶ νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ κτυπηθῇ ὑπ' αὐτοῦ. Πβ. ἀφρομηλῆς 2, ἀφρομηλίτσα 1.

βλαστός ὁ, κοιν. ἀβλαστός Λέσβ. (Μανταμάδ. κ.ά.) Στερελλ. (Δεσφ.) βλαστός Νάξ. (Ἄνω Ποταμ. Ἀπύρανθ. Φιλότ.) φλαστός Κέρκ. (Ἀργυροῦδ. κ.ά.) Ρόδ. βασιτὲ Τσακων. βλαστόν τό, Πόντ. (Κερασ.) βλαστό Λεξ. Δημητρ. βλάστου Θεσσ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. βλαστός. Τὸ οὐδ. βλαστόν καὶ μεταγν.

Α) Κυριολ. 1) Τὸ ἀπὸ τινος κλάδου ἐκφυόμενον νέον στέλεχος κοιν. καὶ Τσακων.: Τρυφερός - χλωρός βλαστός κοιν. || Ἄσμ.

Ξερόχλωρο ἦταν τὸ ραβδί, χλωροὺς βλαστοὺς πετάει Ἡπ. Συνών. βλάστωμα. β) Εἰδικῶς ὁ ἐδώδιμος βλαστός τῆς ἀμπέλου πολλαχ.: Φρ. Σὰ λές κὶ τοὺν βλαστό γιὰ προσφάει! Ἀράχ. || Ἄσμ.

Μὲ μάρανες ποῦ ἔγω ἔμωνα βλαστός τῆς κρεββατίνας,
τραντάφυλλο τῆς Αἰγίνας καὶ ρόδο τῆς Ἀθήνας

Αἰγίν. Συνών. ἀμπελοβλάσταρο, 2) Φυτὸν μικρὸν πρὸς μεταφύτευσιν Πόντ. (Κερασ.) 3) Φυτὸν κηπευτὸν Λεξ. Δημητρ.

Β) Μεταφ. 1) Νέος εὐσταλὴς Κρήτ.: Ἄσμ.

Νύφη μου, κερὰ νύφη μου, ἠγλήης γενεᾶς κλωνάρι,
ἐπῆρες ὁμορφο βλαστό σὰ δὲ μαργαριτάρι.

2) Γόνος, μέλος οἰκογενείας πολλαχ.

Ἡ λ. ὡς ἐπών. πολλαχ. καὶ ὡς παρων. παιδίου φέροντος τὸ ὄνομα Βλάσις Εὔβ. (Κουρ.)

βλαστοσέρνω Κρήτ. βλαστοσύρνω Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλαστός καὶ τοῦ ρ. σέρνω.

Ἀπολύω βλαστοὺς, ἐπὶ δένδρῳ καὶ φυτῶν: Ξάνοιξε πῶς βλαστοσύρνει ἡ ἀμυγδαλέα μου!

βλαστουδάκι τό, Κρήτ.

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. βλαστοῦδι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρὸς, τρυφερὸς βλαστός δένδρου ἢ φυτοῦ. Συνών. βλασταράκι.

βλαστοῦδι τό, ἄγν. τόπ.

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. βλαστός διὰ τῆς καταλ. -οῦδι.

Βλαστουδάκι, ὁ ἰδ.

βλαστουργός ὁ, Θήρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βλαστός κατὰ τὸ πλαστοουργός φερόμενον εἰς τὸν ἐπιτάφιον θρῆνον τῆς Παναγίας «νίε Θεοῦ

